

ΑΠ 1662/2022

Η αξιούμενη αιτιολογία της ασκούμενης από τον εισαγγελέα έφεσης κατά αθωωτικής απόφασης αποτελεί πρόσθετο τυπικό όρο του κύρους του ενδίκου μέσου και απαιτείται ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία των λόγων του, δηλαδή πρέπει να εκτίθενται σε αυτό με σαφήνεια και πληρότητα οι συγκεκριμένες πραγματικές ή νομικές πλημμέλειες, που αποδίδονται στην προσβαλλόμενη αθωωτική απόφαση.

“ ...

Από τις διατάξεις των άρθρων 474, 476 παρ. 2 και 498 του Κ.Π.Δ., προκύπτει ότι, η έκθεση που περιέχει τη δήλωση άσκησης του ένδικου μέσου της έφεσης, πρέπει να διαλαμβάνει ορισμένο λόγο, όπως είναι και η κακή εκτίμηση των αποδείξεων. Ειδικά, προκειμένου για έφεση εισαγγελέα κατά αθωωτικής απόφασης, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 486 παρ. 3 Κ.Π.Δ. (487 νέου Κ.Π.Δ.), «η άσκηση έφεσης από τον εισαγγελέα πρέπει να αιτιολογείται ειδικά και εμπεριστατωμένα στη σχετική έκθεση (άρθρο 498), άλλως η έφεση απορρίπτεται ως απαράδεκτη». Από την τελευταία αυτή διάταξη προκύπτει ότι η αξιούμενη αιτιολογία της ασκούμενης από τον εισαγγελέα έφεσης κατά αθωωτικής απόφασης αποτελεί πρόσθετο τυπικό όρο του κύρους του ενδίκου μέσου και απαιτείται ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία των λόγων του, δηλαδή πρέπει να εκτίθενται σε αυτό με σαφήνεια και πληρότητα οι συγκεκριμένες πραγματικές ή νομικές πλημμέλειες, που αποδίδονται στην προσβαλλόμενη αθωωτική απόφαση. Μόνη δε η παράθεση στην έκθεση έφεσης των αποδεικτικών στοιχείων, από τα οποία προκύπτει η ενοχή του κατηγορουμένου, με αναφορά στο κατηγορητήριο, και εντεύθεν εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο σε σχέση με αυτό, δεν αρκεί κατά το νόμο για την απαιτούμενη ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία της έφεσης του Εισαγγελέα, κατά της αθωωτικής απόφασης, εφόσον δεν αντικρούει με συλλογισμούς και σε συνδυασμό με τα αποδεικτικά μέσα την κρίση του δικαστηρίου περί της αθωότητας του κατηγορουμένου (Ολ. Α.Π. 9/2005). Αν η έφεση του Εισαγγελέα δεν έχει τέτοια αιτιολογία και το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, αντί να την απορρίψει ως απαράδεκτη, την κρίνει παραδεκτή και, ακολούθως, εξετάζοντας την ουσία της υπόθεσης,

καταλήξει στην καταδίκη του κατηγορουμένου, υποπίπτει σε θετική υπέρβαση της εξουσίας του, η οποία ιδρύει τον από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Θ' του Κ.Π.Δ. λόγο αναίρεσης (Α.Π. 165/2017).

..”